

[Formanden]

*Forslag om motiveret dagsorden.*

»Folketinget nedsætter et udvalg, der skal klarlægge, om der er grundlag for en rigsretssag mod de ansvarlige arbejdsministre i forbindelse med statens forskudsvisse udbetalinger til arbejdsløhedskasserne til dækning af arbejdsløhedsdagpenge, og udvalget skal undersøge muligheden for at oprette en arbejdsløhedskasse i statslig regie for alle arbejdstagere, såvel selvstændige som lønmodtagere.

Udvalget skal ligeledes fremkomme med forslag, der umuliggør tab for staten i forbindelse med administrationen af arbejdsløhedsloven.

Regeringen pålægges at sørge for, at alle forældelsesfrister i forbindelse med eventuelle rigsretssager og tjenestemandssager på grund af overtrædelser af arbejdsløhedsloven ophæves samtidig med udvalgets nedsættelse.

Herefter går tinget over til næste sag på dagsordenen.«

Jeg skal lade det nye forslag om motiveret dagsorden indgå i de videre forhandlinger.

Jeg skal her afbryde forhandlingen og udsætte mødet. Det genoptages i dag kl. 13.15.

Mødet udsat kl. 12.03

Mødet genoptaget kl. 13.15

Forhandlingen genoptoges.

**Lenger (VS):**

Hr. Dohrmann indledte sit indlæg med at takke nær og fjern. Jeg vil gerne indlede med at sige, at jeg ikke synes, vi i denne sag har ret meget at takke fremskridtspartiet for, når vi ser, hvilken måde fremskridtspartiet har kørt denne sag på. Helt principielt synes vi ikke om, at man holder bunkebryllup og beslutter tiltale mod 6 personer på én gang i ét og samme beslutningsforslag. Det er en form for pøbeljustits, som VS også i andre sammenhænge har kritiseret. Hertil kommer, at 4 af de 6 arbejdsministre, som fremskridtspartiet har kig på, på forhånd er ude af billedet, fordi en eventuel tiltale er forældet.

I bemærkningerne til det beslutningsforslag, der følger på dagsordenen, taler fremskridtspartiet om, at Niels Larsens undersø-

gelser har afsløret, at 6 arbejdsministre har været medvidende, som det hedder, eller stilltiende har accepteret. Det er ganske enkelt ikke sandt. Undersøgelsen har vist, at en tidligere og en nuværende arbejdsminister har været medvidende, og den nuværende minister har i det mindste taget initiativ til at minimere det offentlige tab.

Der står også i bemærkningerne til fremskridtspartiets beslutningsforslag om de svar, der er afgivet til Niels Larsen, at de er, som det hedder, »så undvigende og uklare, at det må tages som en bekræftelse af, at noget søges skjult«.

Fremskridtspartiet er med andre ord langt inde i domfældelsen – og hvilken domfældelse? Et uklart svar, der bruges som bevis. Sådanne domme man ikke folk, i hvert fald ikke hvis man skal overholde en grundlæggende retssikkerhed. Når fremskridtspartiet derefter slutter med at sige, at rigsretten skal afklare de spegede forhold, så er vi stået af. Det skal rigsretten aldeles ikke. Rigsretten skal påkende de sager, som folketetinget rejser, og ikke andet. Det er en meget alvorlig sag at rejse en rigsretsanklage, ikke mindst for dem, der anklages. Det er en mulighed, som man ikke må lege med, fordi den er så politisk ømfindelig; og som partimønsteret er her i landet, vil rigsretssager oftest være rettet mod politiske modstandere. Fremskridtspartiet har udformet sit forslag sådan, at det mere ligner et forsøg på at slå politisk plat af en sag, der er så alvorlig, at den burde have krav på mere seriøsitet, end det er et forsøg på at behandle sagen på en måde, der er i overensstemmelse med grundlæggende retsgarantier.

Vi har ikke tænkt os at ride med på en hetz, hvor rigsretsanklagen bliver brugt som politisk våben. Vi har heller ikke tænkt os for alt i verden at redde – for at sige det rent ud – en tidligere arbejdsminister, selv om han er fra et parti, der ligger os politisk nærmere end den nuværende arbejdsminister.

Den forfatningspolitiske udvikling i dette århundrede har efterhånden ført til, at det er ministres ansvar som forvaltningschefer og deres forhold til folketetinget, der er det centrale, mens deres virksomhed i statsrådet er trængt noget i baggrunden. Det er også det princip, der ligger bag ministeransvarlighedsloven. I den forbindelse vil jeg specielt fremhæve, at i udvalgsbetænkningen fra 1964 blev det stærkt understreget, at ministrenes